

[Aksel Larsen.]

en beslutning af folketinget at pålægge mig en handling, som er ulovlig.

Jeg skal standse med oplæsningen af citatet, jeg har citeret udtalelsen før. Heroverfor har jeg dokumenteret, at det ikke ville være ulovligt, og at justitsministeren har givet tinget en urigtig oplysning. Så siger justitsministeren, at det ligger sådan, at man kun kan genoptage efterforskningen, hvis der findes holdepunkter for, at der kan komme nye momenter frem i sagen. Det er noget helt andet, end hvad justitsministeren sagde under debatten; da sagde han, at man må kun genoptage efterforskningen, hvis nye momenter kommer frem. Men hvordan skal man kunne få nye momenter frem, hvis man ikke genoptager sagen? Så er der spørgsmålet, om der er holdepunkter for at få nye momenter frem. Det forekommer mig, at det er der i høj grad. Det, det drejer sig om, er, at Wright, Thomsen & Kier-sagen af anklagemyndigheden er behandlet på fuldkommen unormal måde og afgjort ved indgreb fra oven. Rigsadvokaten har søgt for, at den revisor, der fik med sagen at gøre, var revisor Bøytler. Må jeg iøvrigt gøre opmærksom på i anledning af, at justitsministeren igen benytter den i denne sag værgeløse Carl Madsen som kronvidne, at Bøytler selv har erklæret, at han var engageret af rigsadvokaten, endnu før rigsadvokaten havde foreslået, at Bøytler skulle være Carl Madsens revisor. Må jeg gøre opmærksom på, at justitsministeren i dag ligesom forleden gik udenom revisionsberetningen, som på Bøytlers foranledning var udarbejdet af det pågældende firmas egne revisorer, Tvede og Bang. Jeg synes, alene dette er tilstrækkeligt holdepunkt for, at hvis man fik en ny behandling af sagen, kunne der komme nye momenter frem.

Det, der er sket i spørgsmålet med hensyn til statsadvokaten og statsadvokat Roepstorff, er altså efter den fremstilling, vi har fået af justitsministeren, det, at rigsadvokaten gav statsadvokat Roepstorff ordre til at indsende sagen øjeblikkelig, at Roepstorff bad om tid til i det mindste at gennemlæse sagens akter, men den tid kunne han ikke få, han skulle indsende den med det samme uden at gennemlæse akterne. Jeg ved godt, at flertallet her i tinget ikke vil give mig ret i, at det er unormalt, men jeg ved, at en sådan optræden er unormal; i sådanne sager må det være den statsadvokat, som har sagen, der skal afgøre, om han finder den moden til at af-

give indstilling. Det var et indgreb fra oven.

Så må jeg have lov til her at sige i anledning af, at ministeren påny omtaler et brev fra Carl Madsen, at da vi havde haft forespørgselsdebatten, gik jeg til justitsministeren og bad om tilladelse til at indhente en erklæring fra Carl Madsen. Denne erklæring kender justitsministeren, og jeg skal tillade mig at citere den her eller i alt fald citere det væsentlige af den. Carl Madsen erklærer følgende:

„I september måned 1946 havde jeg nået at lade foretage en undersøgelse af, hvorvidt der forelå et anstødeligt initiativ med hensyn til firmaets indledning af samarbejde med besættelsesmagten samt af visse andre forhold, der hensigtsmæssigt kunne undersøges, forinden den afsluttende revisionsberetning og resultatet af prisdirektoratets undersøgelser forelå.

Først på grundlag af den endelige revisionsberetning og af prisdirektoratets undersøgelser kunne efterforskningen fortsætte med det formål for øje at klarlægge de centrale dele af sagen, særlig hvorvidt firmaet gennem dets prispolitik og dets forretningsmæssige dispositioner iøvrigt havde opnået eller tilstræbt en fortjeneste, der ikke var forretningsmæssig rimeligt begrundet.“

Ja, jeg er nødt til at springe en del over i erklæringen, men jeg skal oplæse slutningen, der lyder således:

„Rigsadvokaturen har forøvrigt været fuldt på det rene med, at jeg langtfra betragtede undersøgelsen som tilendebragt, og senere har jeg i min indberetning til justitsministeriet gjort rede for mine synspunkter i så henseende.“

Justitsministeren ved, at Carl Madsen ikke betragtede undersøgelsen som afsluttet, tværtimod, han skulle først for alvor gå i gang med den. Imidlertid kommer justitsministeren her med en udtalelse, som jeg må anholde, fordi den er groft illoyal. Han siger, at Carl Madsen jo har haft sagen i fem fjerdingår, og når man kendte Carl Madsens meget store energi og arbejdsevne, så vidste man, at han skulle nok grave sig igennem den. Jeg beklager at måtte sige, at den højtærede justitsminister ved, at Carl Madsen, på grund af at han var overlæst med andet arbejde, havde besluttet sig til, at Wright, Thomsen & Kier-sagen og enkelte andre større værnemagersager skulle vente, til han var kommet igennem dels Gunnar Larsen-sagen og dels alle de